

Krzysztof Rau

Ur. w 1937 r. w Pułtusku. Należy do największych twórców polskiego teatru lalek.

Jest reżyserem, aktorem, autorem sztuk, menedżerem kultury, byłym Teatru Lalek "Banialuka", w którym przeprowadził udaną reformę zamieniając w Teatr "Banialuka" - Ośrodek Teatralny, grupujący samodzielne zespoły twórcze. Przedtem - przez wiele lat pracował w **Białymstoku, gdzie był dyrektorem Teatru Lalek oraz twórcą Wydziału Lalkarskiego w Państwowej Wyższej Szkole Teatralnej i jej wieloletnim profesorem.**

Na początku lat 90., w małej podsuwalskiej miejscowości **stworzył prywatny Teatr Lalek 3/4 Zusno**, który odniósł wielki sukces artystyczny- zyskując entuzjastyczne recenzje m.in. w "Chicago Tribune" i doczekał się wielu polskich i zagranicznych opracowań uniwersyteckich, a przede wszystkim stał się przykładem nowego sposobu myślenia na funkcjonowanie teatru jako instytucji.

Poszukując własnych środków wyrazu i odrębnej drogi twórczej uważnie śledził dokonania innych nestorów teatru. Wśród nich wymienić należy przede wszystkim Joannę Piekarską, której zawdzięcza wprowadzenie w teatr, Natalię Gołębską, którą szczególnie cenił za jej "niezwykle gorące, poetyckie traktowanie teatru", Jana Dormana z jego pięknem obrazowania i metaforą, a także doskonałego technicznie Michała Zarzeckiego. Najbardziej jednak - jak sam wspomina - ulegał aktorskiemu spojrzeniu na teatr Władysława Jaremy.

Krzysztof Rau w trosce o zespół i teatr próbował w latach 70. skupić wokół siebie także reżyserów. Do współpracy zapraszał ludzi młodych, budujących dopiero własne wizje teatru (Włodzimierza Fełenczaka, Tomasza Jaworskiego, Irenę Dragan, Tadeusza Słobodzianka, Grzegorza Kwiecińskiego) oraz twórców już uznanych (Jana Wilkowskiego, Andrzeja Dziedziula). Wśród innych osób, które na krótko związały się z Białostockim Teatrem Lalek wymienić należy Edwarda Dobraczyńskiego, Andrzeja Rottingera, Zbigniewa Poprawskiego oraz stale pracujących w Teatrze Dramatycznym w Białymstoku - Andrzeja Karolaka i Waldemara Śmigasiewicza.

W drugiej połowie lat 60. teatry lalkowe, takie jak Wrocławski Teatr Lalek i poznański "Marcinek" zaczęły regularnie wystawiać spektakle dla dorosłych i młodzieży. Od 1972 roku taką konsekwentną działalność prowadził też Krzysztof Rau. Powołał on wówczas działającą do dziś Scenę dla Dorosłych, uważał bowiem, że jest ona szansą dla aktorów i twórców zmierzania się z problematyką szerszą niż dziecięca, co ważne choćby dla ich "zdrowia psychicznego", a także daje możliwości pełniejszego ustosunkowania się do rzeczywistości.

Lata dykcji Krzysztofa Raua to okres niezwykle pomyślny dla Białostockiego Teatru Lalek. Przypomnijmy najważniejsze wydarzenia z tych lat: wzniesienie pierwszego w Polsce budynku teatru lalek (kontynuacja idei Piotra Sawickiego i prac Joanny

Piekarskiej), powołanie Studium Aktorskiego, przekształconego rok później w Wydział Lalkarski PWST w Warszawie, zorganizowanie Ogólnopolskiego Festiwalu Solistów Teatru Lalek (od 1975 r. Międzynarodowego Festiwalu Lalkarzy) i współpatronowanie konkursowi literackiemu na sztukę lalkową. A i w samym teatrze białostockim zrodziło się wówczas wiele nowych inicjatyw: Scena dla Dorosłych, Scena Propozycji Aktorskich, podjęcie współpracy z wieloma innymi teatrami lalek."

Laureat Paszportu "Polityki" w 1996 roku.

Na podstawie tekstu Marka Waszkiela

opr. Adam Dzierma

Materiały Teatru Pleciuga

2 grudnia 2003

ze strony www.teatry.art.pl

